

Καὶ τραγουδάει καὶ διαβαίνει
 μὲ τὴ γλωσσὴν τῆς τῆ θεωρίᾳ
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

* Ἀπὸ παιδί τὸν ἀγαποῦσε,
 κ' ἦταν ὁ γάμος Κυριακῆ
 λευκοδυμένη ἄκατεροῦσε
 νὰ μαζευθοῦν οἱ ἐδικοί,
 νάρθοῦν οἱ φίλ' οἱ καλεσμένοι
 ἀπὸ τὰ 'λόγουρα χωριά
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Θωροῦν καπνοῦς! Ἄκοῦν τουφεκία!
 Ἔρχετ' ἡ νυμφικὴ πομπή!
 Ἄκοῦν φωναὶς καὶ τουμπελῆκια —
 Ἄνοιξτ', ἀνοίξετε νὰ μῶθῃ!
 Εἶν' οἱ παππάδες φορεμένοι,
 κ' εἶναι πολλῆ ἡ ἀργοπορία,
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Ἄνοιγ' ἡ θύρα καὶ κυττάζουν —
 Βόηθα Χριστέ ἀπ' τὸν οὐρανὸ!
 Δεξιὰ ζερβὰ οἱ κλέφταις σφάζουν,
 ὅπου κ' ἂν εἴρουν Χριστιανὸ!
 Τοὺς ῥώσους φεύγουν ἔντροπιασμένοι,
 καὶ καίγουν τ' ἄφταιστα χωριά...
 — Κρύψτε τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά,
 γιὰτ' εἴμαστ' ὅλοι σκοτωμένοι!

Ἡ στάνη γίνηκ' ἄνου κάτου,
 ἄνου καὶ κάτου τὸ χωριό!
 Τρέχ' ὁ γαμβρὸς μὲ τ' ἄρματά του,
 τρέχ' ὅλο τὸ συμπεθεριό,
 γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν κλεμμένη
 ἀπὸ τ' ἀνήμερα θεριά.

— Ποῦνα: τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά;
 καὶ ποῦν ἡ νύφ' ἡ παινερμένη;

Τοὺς μέθυσαν ὁ στολισμὸς τῆς,
 τ' ὠραῖο σῶμά τῆς καὶ νεῖο.
 Σκοτώσαν τὸν γαμβρὸν ἐμπρός τῆς,
 σφάζαν τὸν γέρο τῆς γονιό,
 καὶ τὴν εὐσταν ζαλισμένη
 μέσ' στὰ βουνὰ τὰ μακρὰ!

— Ποῦνα: τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά;
 ποῦν ὁ γαμβρὸς ποῦ περιμένει;

Τὸν εἶδε λείψανο ἔμπροστά τῆς,
 ὅσαν τὴν ἱέρναν μὲ σπουδή.
 Ἐσάλεψαν τὰ λογικά τῆς,
 θαρρεῖ πῶς ζῆ, καὶ τραγουδεῖ
 — Παρακαλῶ γονατισμένη,
 πάρετε μ' ὅλα τὰ φλουριά,
 καὶ φέρετε στέφανα! φέρετε κερὶά,
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Κι' ἂν θέτε κι' ἄλλα, αὐτὸς, τ' ὁμῶναι,
 θὰ σὰς τὰ δῶσῃ στὴ στιγμῆ!
 Ἄφηστε τὴ ζωὴ μου μόνο!
 Ἄφηστε μόνο τὴν τιμῆ!
 Γιὰτί, μὴ κέρ' ἀτιμασμένη
 πῶ: νὰ καλέτῃ στὰ χωριά
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει;

Ἐπάνω στὴν ὄχθη γονατίζει,
 νομίζει κάποιος τὴν κρατεῖ.
 Κάποιος τὴν μάχεται νομίζει,
 νὰ τὸν ξεφύγ' ἀδυνατεῖ,

καὶ κράζει μ' ὄψ' ἀπελπισμένη
 καὶ μὲ νεκρὸ γλωσσὴν θεωρίᾳ
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

* Ἰπὸ τὴν ὄχθη ξεπετιέται,
 πέφτει στῆς λίμνης τὰ νερά.
 Ἡ λίμν' ἀνοίγει καὶ σκορπιέται
 καὶ ξανακλείει θλιβερά!
 Κ' εἰς ἀπ' τὴν ἄδυσσο δὲν μένει
 παρὰ μὴ ἀντήγησι βασιεῖα
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!
 Λονδῖνον 9 Μαρτίου 1883.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄ κ. Π* βλέπει τὸν δωδεκαετῆ υἱὸν τοῦ τύ-
 ποντα ἄλλο παιδίον, μόλις ἐξαετῆς :

— Γιάγκο, φωνάζει, δὲν ἔντρέπεσαι ἐσὺ, τόσῳ
 μεγάλος, νὰ κτυπᾷς ἕνα τόσῳ μικρὸ παιδί ;

— Μπα, καὶ σὺ εἶσαι περὶ μεγάλος ἀπὸ ἴμε-
 να· γιὰτί λοιπὸν δὲν ἔντρέπεσαι νὰ μὲ κτυπᾷς ;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τῶν γυναικῶν ἡ ἡλικία εἶνε ὠρολόγιον, ὅπερ
 κατὰ μὲν τὰ πρῶτα ἔτη πάντοτε ἴσχυει ἐμ-
 πρὸς, κατὰ δὲ τὸ γῆρας πάντοτε μένει ὀπίσω.

Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἡ υἰεῖα τῆς ψυχῆς.

Ἄ ἀσφαλέστερος ἡμῶν προστάτης εἶνε ἡ ἀ-
 ξία μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γεγονὸς περιέρχον ἀναγράφει ἐλβετικὴ τις
 ἐφημερίς :

Δύο περιηγηταὶ εὐρισκόμενοι ἐπὶ τοῦ ὄρους
Hundstein προσεβλήθησαν σφοδρῶς ὑπὸ μεγάλου
 ἀετοῦ, πρὸς ἀπέκρουσιν τοῦ ὁποίου ἠναγκά-
 σθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ὀδοιπορικὰς
 αὐτῶν ράβδους. Τὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεον περιί-
 πτατο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν διαγράφων κύ-
 κλους καθισταμένους ὀλονὲν στενωτέρους, καὶ
 βάλλον ἀγρίους κρωγμοὺς. Εἶτα ὠρμα ἀκατά-
 σχετον ὡς βέλος κατὰ τῶν δύο ὀδοιπόρων, οἵ-
 τινες μετὰ μεγίστου κόπου ἀπέκρουον τὰς
 προσβολὰς του, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν
 νὰ ὑποχωρήσωσι. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι ὁ ἀε-
 τὸς εἶχεν ἐκεῖ που τὴν φωλεάν του, καὶ ἐφο-
 βεῖτο μὴ οἱ ξένοι ἀπαγάγωσι τοὺς νεοσσούς του.